

Kass, mis leeks jáanud.

Üks emane kass oli nõnda õnnetu, et tema föide armsam abikaasa ára suri. Tema kurbdus oli sellepáast wåga suur. Hõd ning páawad nuttis ta taga járele. Kurbtuse páast låks ta oma kambri ja feeras ukse luku, et ükski tema juure ei saanud. Küll tuli teisa kassisi teda trööstima, aga tütruk ei lubanud neid ukse taha minna.

Kord tuliwad kassile ksilased teine teise járga. Tüdruk låks kassile teadustama, et ksilased ukse taga. Kass küsits: „mis sugused nemad on, kas noored wõi wanad?“ Tüdruk kostis: „Nõnda kahe wahel!“ „Ah mingu nad põrguse, mina pean ika oma endise páast nutma.“

Páast seda tuli aga üks tubli ja firge kehaga ksilane, kassi kõsja. Tüdruk joostis kui tuul sisse ja ütles: „armas ema! siin ootab praegu ukse taga üks wåga ilusa firge kehaga kass, kas ta peab sisse tulema?“ Siis hakaas Kass suure häälega kisendama: „Kutsu

tupa, kutsu tupa!“ Tuba tuleb isane kass tupa, emane lähab ukse peal waastu, pakub neile tooli. Kõsja wiin juuakse ára, — anded wõetakse waastu ja pulmad peetakse sealsamas ára. Nüüd oli kass lese-põlwest lahti.

Konn.

Konn, kes heinamaal heina sees oli, nägi ühte hårga, ja arvas enese juures: „Kui ma aga tahaksin oma nahka wenitada, siis saaksin ma küll nii suureks kui see hårg.“ Tuba hakas konn ennast üles puhuma ja küsits teiste käest: „eks ma ole fa nii suur kui see hårg?“ Leised naerdsid teda ja ütlesid: „Küll on veel waeak seni kui fa nii suureks saad.“ Ta hakas ennast teist korda üles puhuma, ning küsits, „kas palju waeak on?“ „Küll on veel waeak.“ Siis sai ta sõda täis, ta hakas ennast nõnda ülespuhuma, et ta lõhki låks.

S p e t u s.

Käsi puusas, täi pungas. Kes nõnda tahab suuruosteleda kui see konn, ja parem olla, kui